

skat og finansierer f.eks. konfliktmægling i spørgsmål om samvær og børn.

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Det er først ordføreren for lovforslaget, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Vi har i det her lovforslag endnu en gang forsøgt at præcisere, at det her ikke handler om omvendt bevisbyrde.

Det, vi har ønsket, er at sætte fokus på barnets ret, når det drejer sig om skilsmisse. Jeg tror selv personligt, at hvis vi vender sætningen om, at det er forældrenes ret til samvær med barnet, om, så det er barnets ret til forældrene, kommer vi ikke til at stå i den der konflikt, hvor man både skændes om hus og bil, fordi man har ret til halvdelen, og så har man også ret til det der barn, og så kommer der en konflikt, fordi man har en ret.

Hvis vi derimod får sætningen vendt om, således at det er barnet, der har ret til begge forældre, står forældrene i en noget anden situation i den konflikt, som der stort set altid er, når man ophæver sit samliv. Jeg tror, at det vil være en signallovgivning med den konsekvens, at det er forældrene, der mister deres ret, og det er barnet, der får retten, og så kommer barnet også meget mere i fokus.

Kl. 16.05

Undersøgelser af, om barnet bliver hørt, viser jo, at når børnene er fyldt 8 år, er det sådan i grove træk halvdelen af statsamterne, der hører dem. Det er selvfølgelig en udmærket udvikling, der er kommet i gang her. Jeg er da også tilfreds med, at familie- og forbrugerministeren nu tager initiativet til at få det til at – går jeg ud fra – ligner det, vi lavede for adskillige år siden i forbindelse med servicelovgivningen.

Børn, der tvangsfjernes fra eget hjem, har ret til at blive hørt, medmindre det kan dokumenteres, at de tager skade. Det er simpelt hen en kalkering af den regel, jeg igennem flere år har forsøgt at få sat på dagsordenen, og det er selvfølgelig rart, at vi nu har fået en minister, der kender servicelovgivningen, således at hun ved, hvad jeg snakker om. Det er fint.

Grunden til, at jeg virkelig tror, det er vigtigt, at vi også giver børn en mulighed for at tage kontakt med myndighedspersoner i en situation, hvor samværet er blevet fastlagt, da barnet var de der 1, 2, 3 år, er, at børnenes behov ændrer sig. Forældrene har nu afgjort deres slags-

mål og har nu fået en dagligdag, hvor det hele kommer til at fungere. De kan godt se, at lille Peter er lidt ked af det, men det er der ikke noget at gøre ved, for nu har de lavet den aftale – færdig. Her tror jeg, at en mulighed for, at Peter kan tage kontakt med statsamtet, hvor statsamtet er forpligtet til at tale med Peter, vil give forældrene en opfattelse af, en oplevelse af, at de nok lige skal tjekke, om Peter nu også er glad for den her ordening.

Vi ved jo, at børn udvikler sig over tid, og at de i perioder har mere behov for at være sammen med samværsforælderen end oprindeligt aftalt. Vi hører jo, at når drengebørn kommer i en vis alder, har de mere behov for at være sammen med deres far, end når de er helt små. Vi hører, at piger i en vis alder har meget behov for at komme væk fra mor. Jeg tror, at det vil være en meget god idé, at de her har mulighed for i hvert fald at snakke med en myndighedsperson, der så kunne tage en samtale med forældrene: Er det her det smarte?

Jeg har selv oplevet det med venner og bekendte i den periode, hvor børnene er i præpuberteten og i puberteten. Her vil det være meget godt for det fælles liv, som børnene jo har med den forhenværende ægtefælle, at de får mulighed for at skifte. Hvis vi åbner op for, at børnene selv kan tage et initiativ, så tror jeg altså ikke, at det er så ringe. Så meget om vores forslag.

Dele af Kristendemokraternes forslag er identisk med vores. Der, hvor jeg virkelig synes at vi skal sætte fokus, er på fogedretten. Vi lavede i SF for nogle år siden et forslag om ændring af fogedrettens måde at være på. Det var den samme tænkning.

I forbindelse med min udarbejdelse af daværende forslag fik jeg henvendelser fra folk, der havde været udsat for fogeder, fra politi og fra mennesker, der havde været udsat for, at barnet blev fjernet på den måde, og fra børn, der havde været udsat for at blive fjernet. Det var altså ikke opløftende. Fogeder er unge dommerfuldmægtige, som meget ofte slet ikke har børn, som ikke har evne til at tale med børn, og som ikke er uddannet til at tale med børn. Under jurastudiet er der ikke på noget tidspunkt mulighed for det, og når man starter ved en domstol, er et særligt kursus i, hvordan man snakker med børn, altså ikke lige det, man har aller mest tid til.

Derfor tror jeg, det er meget vigtigt, at den nye minister forstår, hvad det er for en situation, vi lander i. Det drejer sig om langvarig chikane eller langvarig alvorlig frygt for den, der har for-